

Milliyetçiliğe Sövgü Yazıları-I: "Bu Boku Niye Yiyorsun?"

İçeriği Yazan: [Vedat KOÇAL](#) [1] Zaman: Salı, 19/06/2012 - 14:07

"Bu kavmin titre makrûn-ı adâlet intikamından;

Kılıçlar çıkmasın bir kerre pür-satvet niyâmından!.."

19 Haziran 2012 Dağlıca Şehidlerinin ardından..

..

"Biz" idik; ve benim bundan hiç şikâyetim yoktu.

Çanakkale'de, Gelibolu Milli Parkı'nda ve Anadolu'nun her yerindeki yüzlerce Şehitliğin taşlarında halen "biz"iz.

Ama "biz"liğimiz, artık ölü ve mezarlarda gömülü ise, ve artık "ben ve sen" oldu isek, hata senindir.

Ben böylesini bilmezdim, ve böyle olsun istemezdim.

..

Hani, sana sorsak senin, doğrusu "bizim" çocuklardan biri, Ahmet Kaya derdi: "karşıma geçip dursan/ beni kalesnikofla vursan/ yine senin derdindeyim!.."

Oysa, sen, hep sırtımdan vurdun.

Yine de senin derdindeydim ya, artık değilim!

Çocuklarımin derdindeyim.

..

Ya sen?

Sen neyin derdindesin?

Okyanus ötesindeki para babalarının sözde sana kurduracakları "şirket devlet"i, uluslararası borsa endekslerinde işlem görecektir hisselerine paydaş, "siyah altın" püskürten petrol kuyularına patron mu

olacaksın?

Çok beklersin.

Olacağın, yine marabadır: petrol ve maden kuyularının ölüm mesaisinde işçi, uyuşturucu madde pazarlarında kurye, aşiret liderlerinin yabancılara koruma verdiği kiralık peşmerge, Kerkük ve Süleymaniye'nin yıldızlı otellerinde, Sam Amca'ya peşkeş çekilen, on üç yaşında "fahişe" olacaksın.

Oysa, ben, nasıl da sevdalıydım sana; hani türkü bile yakmıştım: "Kürdün kızı" diye.

Yazık ettin.

..

Otuz yıldır, bıkmadan usanmadan çocuklarımı ölüme, ölümlerini de bana yollarsın, ve ben otuz yıldır gözyaşım ile söndürürüm içimde yaktığın her ateşi.

Ben bu satırları yazarken, yine bu sabah, gönderdiğin genç ölülerimin arkasından ağıtlar yakan Şehit Analarının feryatlarını dinliyorum.

Ama bilesin, kırdığın çocuklarımın ardından ağlaya ağlaya gözümde yaş kalmadı, kork bu günden ki, ben artık ağlayamıyorum; o halde, içimdeki yangını söndürmeye yetecek gözyaşlarım yok demektir, ve sen, kork yandığım günün ateşinden -ki o kahredici sıcak, seni de, herkesi de yakacak.

Yaktığın her alevle, içimde bir yanardağ biriktiriyorsun, oysa okyanus ötesinden vaadedilen dolar yeşili düşlerin, ve karanlık cehaletin gözünü kör etmiş, tüten dumanlarımı görmüyorsun.

O kadar ki, yüzyıllardır yoksullukla, açlıkla, sömürülen alinteri ve emekle, bu toprakta birleşen kökümüze inen baltaların üstündeki "Made in AB-D" markasını okuyamadın; ya da okumak işine gelmedi; ikisi de bir gözümde. Hal böyleyken, "sınıfımız, yoksulluğumuz, mücadelemiz, eşitliğimiz bir ve bunlar bizi kardeş kılar" dememi bekleme son sözümde.

Bak, bayrağa sarılı tabutların içinde bana gönderdiğin taze fidanların ardından yürürken, inadına kardeşlik sloganları yok artık dilimde. Ve gördün ya işte, yüzüne indirebileceğim sımsıkı bir yumruk var artık, nicedir kardeşlik için sana uzattığım elimde.

Demem o ki, ben de sıkıldım nicedir kazdığın kuyunun üstünü örtmeye boşuna çabalamaktan; tamam diyorum artık, istediğin olsun, gel birlikte kazalım şu kraterin ağzını, varsın patlasın, ve ne olaksa olsun!

Ama bil, ve ister kardeşçe bir uyarı olarak kabul et, ister düşmanca bir tehdit: bu yanardağ sandığından çok lav püskürtür, ve üstelik, altında kalan, sadece sen olmazsın.

'78'de Maraş'ı, '80'de Çorum'u, '92'de Lice'yi hatırla: ben yaktığımda, senin gibi üçer beşer değil, toptan yakarım; ellerimdeki "yeni kurumuş" kan da, şöhretimin göstergesidir.

..

Yanılma!

Benim öfkem, seninkine benzemez; kabilelerin, aşiretlerin değil, halklar ezen imparatorlukların tarihinden geliyorum; sen ağalar, şıhlar, seyitler peşinde aşiret derdindeyken, benim atlarımın nalları, üç kıtayı birden eziyordu.

Adına "pkk" dediğin çapulcu çetenin ardında, koskoca bir orduya kafa tutarken, çok değil, onbeş yıl önceki "uçk" macerasının akıbetini unutuyorsun; velhasılı, attığı adımın nereye gittiğini göremeyen akli tutulmuş dünkü boşnaklara benziyorsun; bak demedi deme, "uyuyan sırp"ı uyandırıyor.

Dağlarının yalçınlığına da güvenme hem, aklım başımdan giderse, dereleri kan akıtırım, sözümü

hafife alma, Munzur'u hatırlatırım!..

Demem o ki, benimle milliyetçilik yarıştırmaya kalkman büyük hatadır, ki -benim değil ama senin- son hatan olacaktır.

..

Ve hal böyle iken, ben demezken, sen "intikam" diyorsun; bağışlayıcılığıma ahmaklık sanıyorsun; ve ben, -en azından artık- ahmak değilim, anlamıyorsun.

O halde kabûl, hadi, dediğin olsun, seninle düelloya çıkacağım.

"Kanı kanla yumazlar" diye öğreten atalarımı bu kez duymayıp, döktüğün kanımı, dökeceğim kanınla yıkayacağım.

..

Sen pişman olacaksın, yok olacağın için.

Ben pişman olacağım, yok edeceğim için.

Ve Tarih, seni unutacak, hiç yaşamamış, olmamış sayacak; beni de yine "soykırımcı" diye yazacak, üstelik bu kez haklı da olarak ve hiç unutmayacak.

Böylece, ne sen bir şey kazanmış olacaksın ne ben; ikimiz de bugünümüzü ve çocuklarımızın, ve torunlarımızın geleceğini, onların hesabına da, bencilce yitirmiş olacağız. Onlar da bağışlamayacak bizi. Sonra, günün birinde, bizden kalma bir fıkra ile anacaklar:

"Bir ağa ve kâhyası at arabasıyla kasabaya alışverişe gidiyorlar. Uzun yol boyunca sıkılan ağa, yolun kenarında bulunan henüz dumanı üzerinde taze bir inek bokunu farkediyor. Arabayı durduruyor. Kâhyasına sesleniyor. "Kâhya hadi seninle bir anlaşma yapalım. Bu boktan bir parmak yersen sen ağa olacaksın ben de kâhya. Kabul mü "diyor. Kâhya şaşkın bir boka bakıyor bir ağaya. Kabul ediyor ve pislikten bir parmak alıp yiyor. Böylece ağa, kâhya, kâhya da ağa oluyor. Bu şekilde yola devam ediyorlar. Kasabaya inip alışverişlerini yapıyorlar. Köye dönmek üzere tekrar yola koyuluyorlar. Fakat kâhyanın aklı karışık. Köye gittiklerinde kâhyaya arkadaşları soracak nasıl oldu da ağa oldun diye. O da mecburen pisliği yediğini söyleyecek. Kâhya sıkılıyor bunalıyor. Ağa da yaptığından pişman tükürdüğünü yalamamak için sesini çıkartmadan arabayı sürüyor. Derken sabah karşılaştıkları pisliği görüyorlar. Ağa olan Kâhya arabayı tam pisliğin yanında durdurtuyor. Eski ağasına diyor ki" Bak ağam seninle bir anlaşma yapalım. Bu iş böyle olmaz. Şu pislikten bir parmak ye sen tekrar ağa ol ben de kâhya. Kabul mü?" Ağa dünden razı. Tamam deyip pislikten bir parmak alıyor. Eski ağa tekrar oluyor ağa, eski kâhya tekrar oluyor kâhya. Yolculuğun sonunda ağa kâhyasına yaklaşıyor. Utanarak ve kısık bir sesle: "Yahu kâhya, yolculuktan önce sen kâhya idin ben de ağa. Yolculuk bitti sen yine kâhyasın ben yine ağa. Peki o zaman biz bu boku niye yedik?"

..

Ve, biz, milliyetçilin kanlı pisliğini olanca iğrençliği ile karşılıklı tadıp pişman olduktan sonra, Tarih, çocuklarımızın ve torunlarımızın, ve onların torunlarının gözleriyle, kınayan ama bir yandan da acıyan gözlerle bize bakarken, tıpkı Yugoslavya sonrasının "düşman kardeşleri"nin on beş yıl sonra birbirlerine sordukları gibi, hiç utanmadan, sıkılmadan dönüp birbirimize soracağız:

- "biz bu boku niye yedik?"

..

O halde, hazır yerken, şimdiden sor kendine, bırakma yarın çocukların sorsun:

- **"bu boku niye yiyorsun?"**

Vedat KOÇAL

vedat.kocal@politikadergisi.com [2]

Yorumlar

- [Güncel](#) [3]
- [İç Siyasa](#) [4]
- [Tarih](#) [5]
- [Terör](#) [6]
- [Toplumsal](#) [7]

Kaynak URL (24/04/2024 - 17:04 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/makale/milliyetcilige-sovgu-yazilari-i-bu-boku-niye-yiyorsun>

Bağlantılar:

- [1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/vedat-kocal>
[2] <mailto:vedat.kocal@politikadergisi.com>
[3] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/guncel>
[4] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>
[5] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/tarih>
[6] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/teror>
[7] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/toplumsal>